

51955049-8	19/02/2016	י תד נאמן - י תד השבוע	עמוד 24	1/4	27.36x35.75
בית חולים לוינשטיין - 2119					

מחלקת שיקום מתחת לגשר | בחזור מרעננה, אחרי המפגש עם פצועי תאונות

ב'לוינשטיין', נהג שמואל גרינולד הרבה יותר בזהירות...

אל תסעו לשם

סעו כהלכה!

היו חייהם של הנפגעים ולפחות חלקם להראות, אילו... היו יודעים לפני יציאתם אל הכביש את אשר לומדים כאן המבקרים במסגרת 'הסדנא למלחמה בתאונות הדרכים'.

למען האמת, נקודת הפתיחה של השיעור, די בה בכדי להעביר את המסר הנוקב.

השיעור המוחשי שמקבלים משתתפי הסדנא עם ירידתם מן האוטובוס, תוך כדי צעידתם בנתיב המוביל אותם דרך שער בתי החולים אל עבר האודיטוריום, מספר את סיפורם העגום של נפגעי תאונות הדרכים ללא מילים. די במראות המזעזעים על מנת להכיר את הצד הפחות היפה של הכביש. ובכל זאת, כשהמשתתפים מגיעים ומספרים את סיפורם האישי, הדברים הופכים למוחשיים הרבה יותר:

"אנחנו בבית החולים נלחמים בתאונות דרכים כבר למעלה מחמישים שנה", מסבירה דינה ריינברג, מנהלת הסדנא בפני תלמידי תיכון מהעיר 'שוהם', "מי כמונו יודעים עד כמה גבוה המחיר שגובות תאונות הדרכים. המיזם הזה שבו אתם נוטלים חלק, נולד מתוך המציאות הכואבת שעמה אנו מתמודדים מידי יום", היא מנסה ואף מצליחה לעורר את תשומת ליבם של צעירים ישראלים, רגע לפני עלייתם לכביש.

"לא רק בני נוער מגיעים הנה", היא מוסיפה, "אנו מנסים להגיע לבעלי חברות, ובעצם לכל מעסיק שחפץ להעניק מתנת חיים אמיתית לעובדיו, "כאן אנו מנסים להמחיש להם מתוך ניסיונם הכאוב של אחרים, כיצד עלולים חלילה חייהם להשתנות באחת, אם חלילה לא יפנימו את התובנות שאליהן הם נחשפים במהלך שהותם כאן".

עין בעין עם הפוגע

תשעה סיפורים מוצגים במהלך הסדנא, כל אחד מהם מספר מזווית אישית וכואבת, חלקם מן הזווית של הנהג הפוגע, כיצד השתנו חייהם של המעורבים בתאונה באותו רגע מחריד.

סיפורים קשים וכואבים, שכל אחד מהם יכול למלא חלל של עולם שלם שהתרוקן, מוצגים כאן על ידי הורים שכולים: באחד מהם, מספרת אם שאיבדה את בנה בתאונה, כי לה לא ניתנה הזכות שבנה יגיע לשיקום בבית החולים. שוטר יווני 'לקח' אותו בסיבוב, בעת שחנה בשוליים.

אב נוסף מספר כיצד בתו קיבלה בסך הכל מכה בראש. הוא היה בטוח שלו זה לעולם לא יקרה. "אתה אינך מתאר שיקרה לך משהו כזה", הוא פונה אל הצופים, "והנה עוברת זה 'קורה'. תלמדו להעריך את החיים", הוא מתחנן, "העריכו כל פגיעה, אל תקבלו שום דבר כמוכן מאליו. לנו, כהורים לבת שנפגעה קשה בתאונה, יש את 'החיים של לפני', ואת 'החיים של אחרי', הוא מנסה להעביר את התחושה.

"אתה יכול ללכת על הרגל? תגיד תודה", הוא מבקש בשם בתו הפגועה.

לא רק נציגי הנפגעים נטלו על עצמם את השליחות להעברת המסרים הנוקבים לציבור הנהגים, נציגי הפוגעים נעמדו כאן אף הוא, באומץ ראוי להערכה, חשוב לציין, מציג

שמואל גרינולד

צילומים: ברוך יערי

תאונות דרכים הן דבר נורא, נורא מאד. הנהג הישראלי המצוי, כך אזהבים לטעון, גם הוא נורא מאד. נסיעה במהירות מופרזת ובזהירות מופרזת, כך למדנו השבוע על בשר מבשרנו, נוטלת חיים. ובכל זאת, לימוד זכות קטן יש לי על הגורם האנושי - כפי שמכונה הנהג המצוי: לאחר נסיעה בת שעה תיים בשעת בוקר צפופה מירושלים לרעננה, מיכל הסבלנות מתרוקן, והמשאלה המשותפת לכלל הנהגים הינה שהפקק כבר יחלץ, וניתן יהיה להתחיל לזוז. זהו השלב שבו הופך הנהג המצוי לאנטי תשתיות מובהק.

שפר עלי מזלי, ובנקודת היעד, המתינו לבואי אנשי המקצוע של בית החולים השיקומי 'לוינשטיין' לצד דוברת בית החולים, כך שיכולתי לפרוק בפניהם את המטען הרגשי שהצטבר אצלי מן הנסיעה המפרכת. "בזמן הזה", שחתי בפניהם את מצוקתי, "ניתן היה להגיע כמעט עד לרמת הגולן, במהירות סבירה, ומבלי לעמוד ולו רגע אחד בפקק".

יכול הייתי להכביר בתיאורים נוספים על העוול הנורא שנגרם לי הבורק על ידי התשתיות הלאומיות, אולם, החל מן הרגע שבו דרכו רגליי על מפתן בית החולים נסתתמו טענותיי.

"תגיד תודה שאתה מהלך על שתי רגליים בריאות ותקינות, תודה לריבון כל העולמים על שנתן לך אפשרות ללחוץ עם רגל תקינה ובריאה על דוושת הברקס, ישנם כאן רבים שעד לא מכבר נהגו כאחד האדם, והחל מאותו רגע מר ונמהר שבו אבדו את הברקס, הפכו חייהם לסיטוט, מוכנים הם לשלם כל הון שיושת עליהם, על מנת לבצע פעולה פשוטה שכזו", הרהרתי לעצמי נוכח המראות, שגם לב חזק מתקשה להישיר אליהם את מבטו.

כשהחל יורד המסך באודיטוריום של בית החולים, נסתתמו טענותיי כליל.

שיקום תחת אזהרה

תפקידו המוגדר של בית החולים הינו - שיקום פצועים מסוגים שונים לאחר שחוו פגיעות קשות על בשרם, חלק לא מבוטל מהם כתוצאה מתאונות דרכים ברמות שונות, חלקם הלא מבוטל קשות מאד.

בניגוד לאמרה המפורסמת על 'בית החולים שנבנה בסמוך לגשר', כאן החליטו לחשוב צעד-חכם אחד קדימה. בית החולים הלא קיים ופועל, בתפוסה כמעט מלאה, לצערנו. אז אם כבר, אמרו לעצמם אנשי הנהלת בית החולים, אז כבר. "מדוע שלא נהפוך את המציאות הקשה למנוף למלחמה בתאונות הדרכים, צעד אחד לפני הירידה אל הכביש?!"

אמרו ועשו, והוסיפו עוד פרויקט למכלול הפרוייקטים שמבצע השירות לעבודה סוציאלית בבית החולים, "פרוייקט נאמני בטיחות" שבמסגרתו לומדים המבקרים על איך יכולים

כל הטענות על התשתיות והפקקים נעלמו ברגע בו דרכתי על מפתן 'בית לוינשטיין'. 'תגיד תודה להקב"ה על שאתה מהלך על שתי רגליים בריאות ותקינות, שלא כמו רבים מהשוהים כאן, שברגע אחד, מר ונמהר, הפכו חייהם לסיטוט' • ובכלל, מומלץ לכל נהג להגיע לכאן ולשמוע ישירות מ'בעלי הניסיון' למה כדאי לנהוג בזהירות. בעצם, לא צריך לשמוע, די לראות את התוצאות הנוראות • תשעה סיפורים אישיים מ'כלי ראשון', והנורא מכולם: סיפורו של נהג שכאבי גופו מתגמדים לעומת ייסורי נפשו, לאחר שגילה כי קיפח בשגגה חיי אחרים

25.65x31.38	2/4	עמוד 25	יתד נאמן - יתד השבוע	19/02/2016	51955072-4
בית חולים לוינסטיין - 2119					

לחזור לחיים אחרי פציעה קשה בתאונה. למעלה מימין: רב בית החולים מציג מתקן מיוחד שיוצר בבית החולים עבור פצועי יד. למעלה משמאל: דניאל כהן ואחד המשתקמים במסדרונות בית החולים. למטה מימין: בשיחה עם מנהל המחלקה ד"ר חגי אמיר. למטה משמאל: נכה ממלחמת יום הכיפורים בחדר הפיזיותרפיה של בית החולים

'פקק' לכל החיים

דובר נוסף, בחור צעיר שחווה תאונה קשה שנגרמה באש-מתו, בה קיפדו את חייהם שלושה מחבריו, משתף את הצופים בחייו שהשתנו החל מן הרגע שאחרי: "מאז שזה קרה, שום דבר כבר לא אותו דבר", הוא פורט על נימים חבויים, "הראש לא עובד כמו שצריך, כל דבר קטן מפריע וגורם למריבות עם החברים. פתאום כולם החליטו לעצבן אותך. עברתי תהליך שיקום ארוך וממושך עד שהבנתי כי הבעיה היא אצלי".

"באותו ערב", הוא מוסיף, "הייתי אמור לקחת את האח-ריות ולהשיב הביתה את החברים, באותה צורה שבה הבאתי אותם. בפועל זה לא קרה. אז מה הפלא שהחברים שנתרו, משלמים לי במידה כנגד מידה. עד אז נחשבתי לתלמיד מצ-טיין, חברותי מאד. מאז נטשו אותי כולם, הם המשיכו לדרכם, אני נעצתי במקום התאונה. מאז אני 'תקוע בפקק', מה יעשו החברים, יבואו וישבו איתי בבית?!"

כשהורם המסך, החלו עולות יחד עמו השאלות: 'אלו תובנות תקחו עמכם מכאן? נשאלים התלמידים, והופכים ליטול חלק פעיל בדיון. 'האם אפשר לאור מה שראינו למנוע חלק

"מה שראית כאן", שח בפני ד"ר חגי אמיר, מנהל המחלקה לשיקום אורטופדי, ומנתח בבית החולים מאיר, "זוהי 'מחלקת היולדות' של בית החולים. לכאן מגיעים המקרים האופטימיים יחסית..."

"אני כבר לא אהיה סכתא, לבתי לא יהיה המשך, היא נהרגה בתאונה שיכולה היתה להימנע", היא מבקשת להעביר את המסר הנוקב והכואב.

"השנה הראשונה שלאחר המקרה היא קריעה פיזית", ממשיכה האם, המשפחה נקרעה לחתיכות, חברים שרצו לנחם לא יכלו, הסטטיסטיקה קובעת כי שמונים אחוז של זוגות שהפכו לשכולים נפרדים בעקבות האובדן, אנחנו שרדנו... היה לנו קשה, קשה מאד, אך החלטנו לקחת את אבני הכנין, ולבנות מחדש את המבנה שקרס.

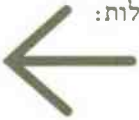
את עצמו ופוחח כתיאור הקורות אותו בוקר שבו הסיט לרגע את תשומת לבו מן הכביש, שטה אל הצד, ופגע בעובד של 'מע"צ' שעבד בשוליים.

"פתאום אתה מבין שלקחת חיים של מישהו אחר, ואחר כך אתה מגלה שגם היתה לו ילדה קטנה", הוא מנסה להסביר כיצד השתנו חייו החל מאותו רגע נורא, "חברים עזבו אותי, הכל השתנה מאז. משהו נשבר בפנים, עד היום כולם בוחנים אותי", הוא משתף את הצופים, ומבקש לכפר ולו במעט על החיים היפים שקטף, באמצעות העלאת המודעות לנושא הכאוב.

"האם חלמתי אי פעם שאני אהרוג מישהו?", הוא מסיים בכאב עמוק, "דעו לכם, 'הרגתם חלילה אדם', 'הרגתם את עצמכם'".

אם שכולה נוספת, מספרת את סיפורה הכואב של בתה, שחרף כל הפצרותיה התעקשה שלא לחבוש קסדה לראשה בעת שרכבה על אופניה, חייה נקטעו. אך לא רק שלה, של המשפחה כולה, מספרת האם בכאב, ומנסה להגביר את המודעות לחבישת קסדה ולזהירות בנסיעה בכלל.

היא היתה בטוחה שלה זה לא יקרה. אבל זה קרה. עברייניתנועה מנוסה פגע בה תוך כדי שלילת רישיון וברח. "אני מתגעגעת אליה", מתארת האם בככי ופונה אל הצופים,

26.25x32.24	3/4	עמוד 26	י תד נאמן - י תד השבוע	19/02/2016	51955198-3
בית חולים לוינסטין - 2119					

דני כהן: "מצבי מוגדר כנס רפואי, זאת לאחר שנחשבתי למשותק ברגליי במשך כשנתיים, ישנם שלושה כמוני בעולם - שלאחר תקופה כל כך ממושכת, רגליהם חזרו לתפקד. מצבי אינו מוכר בספרות הרפואית העולמית"

שלי, זאת לאחר שנגרתי למרחק של כ-17 מטר קדימה. ואז, כשאני מתעורר, אני מגלה לצדי כאותו מקום צר, את תפילת-הדרך כשהיא נחה לצדי.

"אין לי שום הסבר טבעי לדבר הזה - שפיסת נייר תעוף מן הרכב יחד עמי, ותנחת בדיוק בנקודה שבה נחתתי. זהו רק מקרה בודד מתוך רשימת מקרים פלאיים ארוכה, שמלווים אותי מאז", הוא מתאר בקול נרגש, נושא את עיניו כלפי מעלה, ואומר בקול גדול: "הכל מתנה מלמעלה. אלו דברים שגדולים מההבנה שלי."

"קרו לי דברים בכלל לא מובנים. כמו אותו מקרה מופלא שהתרחש עמי ביום שבו נאלצתי להיפרד מן המקום הנפלא הזה, בתום תקופת השיקום הראשונה שלי. היה זה דיחוי לאחר דיחוי של 'שעת הפינוי', שנבע כתוצאה מסיבות סוציאליות - פשוט לא מצאתי דירה שאליה אוכל לעבור. ואז, רגע לפני שאני יוצא מאן אל הדשא... מגיעה אשתי במהירות ומספרת שהיא מצאה סופסוף דירה המתאימה לאנשים במצבי, כאן בעיר רעננה. יצאתי קשר עם בעל הדירה, הוא שמע את סיפורי, ואמר 'מצטער... אבל זה מזכיר לי את הסיפור של אבי'. התחלתי לדבר על ליבו, הוא התרכך ונאות לקבלני. אני מגיע אל הבית ומגלה על השלט את שמי 'דניאל כהן' - שמו של האב שהתגורר בדירה עד לא מזמן."

'הבית פשוט המתין לבואי', שחתי לאשתי. נזכר דניאל באחד מתוך רשימה של 'מקרים' רבים, רבים מדי, מכדי שניתן יהיה להעניק להם הסבר טבעי.

הרגל ה'נעלמת' של אייזנברך

והנהג הפוגע...

דני: "הוא ספג עונש מגוחך בסך שלושת אלפים שקל, בתוספת חודש שלילה, כי מה לעשות הוא נרדם, הוא פשוט לא ידע בכלל על התאונה. מה לעשות, 'מסכן'. שמונים עבירות, היו לו לפוגע. ה'טכנר' לימד כי הוא לא נח לשניה מאז שעת בוקר מוקדמת. אני מניח שלו היתה התאונה מתרחשת כיום, מצבו היה שונה."

כיום, במסגרת ההרצאות שאני מעביר כאן בסדנה, שאגב, אני שמח שהיה לי חלק בהקמתה, משתתפים לא פעם בכירי משטרה. אני נוהג לומר בפניהם: 'בכדי להרוג, אין צורך באקדח. מספיק להירדם על הכביש'."

הכל התחיל מפה, פגשתי בחור צעיר שמאס בחיים, הוא לא מצא דרך איך להתמודד עם המציאות החדשה.

'כדאי שתשוחח איתו, יעצו לי בבית-החולים, אחריו הגיע עוד אחד ועוד אחד, כך מצאתי את עצמי רוכש מקצוע חדש. זה מה שאני עושה היום, מלמד אנשים במצבי וגם כאלו שטרם ירדו מן הכביש, איך להימנע מלהגיע למצב דומה לשל אלו הנמצאים כאן', מסיים דני המסוגל להלך כיום על שתי רגליו בעזרת הליכון, את סיפורו המרתק, שיכול היה להעסיק אותי עוד שעה ארוכה, לולא נקראתי לשיבת סיכום בטרם שחרורו, עם מנהל המחלקה.

תוך כדי המתנה לד"ר העושה עתה בביקור אצל חולה במחלקה, אני נתקל באחד מנוסעי המחלקה, יהודי ירושלמי נצר למשפחת אייזנברך, "הרופא 'גנב' לי את הרגל", הוא אומר לי בחיך, 'וכאילו שזה לא הספיק לו, הוא גם 'גנב' לי חתיכה מהיד'. בלתי נתפס, אמרתי לעצמי, עד להיכן יכול יהודי במצב שכזה להעפיל, והוא אינו היחיד כאן, שלמרות כל מה שחסר לו, לומד להתמודד עם מה שכן יש, ועוד, עם חיך על הפנים.

האור שבקצה התאונה

"מה שראית כאן", שח בפניי ד"ר חגי אמיר מנהל המ-חלקה לשיקום ארטופדי, ומנתח בבית החולים מאיר, "זוהי מחלקת-הילדות של בית החולים. המחלקה הכי ידידותית

תראו אותי ותנהגו בזהירות. בשיחה עם דני כהן בחדרו

העובדה שנפתח פרק חדש ומורכב בחיי.

ואז, ניגשה אלי מנהלת בכירה של טראומה ושחה באוזני: 'אתה אמנם בחור צעיר ואינך רוצה ניתוח, אולם, קח בחשבון שבלעדיו אין לך כל סיכוי לשוב ולהלך על הרגלך, גם אז, אולי...'. כמובן שמהר מאד נתתי את הסכמתי."

'תפילת הדרך' שהצילה

חלפה תקופת האשפוז, אתה מועבר הנה לשיקום, ומה קורה מאז?

דני: "כאן, לאחר שלושה חודשים שבהם שכבתי כאבן שאין לה הופכין, התחילו ללמד אותי מא'ת', כיצד להתלבש, כיצד לשבת ועוד."

חלפו מאז למעלה מארבע עשרה שנה, ואני עדיין נדרש להגיע הנה לסירוגין, על מנת לשמור על הקיים", מתאר דני את מסכת חייו ארוכת התלאות, שבניגוד למצופה, אינה משפיעה על רוחו האיתנה מלאת האופטימיות.

"מצבי מוגדר כנס רפואי", ממשיך דני בתיאור מצבו, "זאת לאחר שנחשבתי למשותק ברגליי במשך כשנתיים, ישנם שלושה כמוני בעולם - שלאחר תקופה כל כך ממושכת, רגליהם חזרו לתפקד. מצבי נחשב להכי מתעתע בעולם מבחינה סטטיסטית, הוא אינו מוכר בספרות הרפואית. דבר שכנראה מעיד על כך רצון רב שמקנן בתוכי."

אינני זוקף את הדבר לזכותי, אני מבין כי חיי נתנו לי במתנה. אני מגיע אמנם ממקום חילוני מאד, ובכל זאת, החיים לימדו אותי כמה דברים. כיום די ברור לי שישנו כח מכוון מלמעלה שמוכיל אותי. חווייתי בשנים האחרונות יותר מדי דברים, שלא ניתן להסביר אותם בצורה טבעית.

הדבר הראשון שקרה לי, התרחש תוך כדי התאונה. באותו יום החלפתי משאית עם חבר, לפני שיצאתי שאל אותי 'אכפת לך שאשאיר את 'תפילת-הדרך' במגן השמש?'

'מה פתאום', ענית, 'מה, אני לא יהודי?!', זהו דבר שאינני מוצא לו הסבר טבעי עד היום - המצב שבו נמצאתי תיכף לאחר התאונה, על יד חבר שחלף בנתיב הנגדי וזיהה אותי, שכבתי ללא תנועה על הכביש כשאני שרוע במרווח צר שנוצר בין המשאית שלי לבין המשאית הפוגעת שנחתה על

מהתאונות? האם מישהו מתחבר לדברים ממקום אישי? ועוד ועוד.

"אם היינו יודעים שאלו תהיינה התוצאות", משיבים חלקם, "ברור שהיינו נוהגים אחרת."

"נהג האוטובוס שהיה מעורב בתאונה הקשה שהתרחשה בראשית השבוע", מגיבה מנחת הסדנה, "היה כבר בסרט הזה, הוא הרי לא יכול היה לומר 'לי זה לא יקרה', ובכל זאת, זה קרה לו שוב."

ועדיין, מצופה היה כי ביום המתרת הכל יראה אחרת, ובכל זאת, יום שני של השבוע הביא עמו גם כן מקרים עצובים מן הכביש המדמם", היא מנסה לזעזע את בני הנוער.

בדרך לחדר 819

"אני ממתין לך בחדר 819 בקומה 8", מעדכן אותי דני כהן ששיחתי עמו תואמה עם הדוכרות, ומאלץ אותי לקטוף את עצמי מן הדיון הער המתנהל באודיטוריום.

כבר בדרכי אל המחלקה, אני מתחיל להפנים כי המראות והקולות שאליהם נחשפתי עד כה, היו בבחינת המחשה בלבד למציאות הקודרת שאליה איחשף בשעה הקרובה.

הנוסעים לצדי במעלית, זה בא במקלו, זה בכיסאו, לכולם מכנה משותף, הם מתעסקים בשאלות הקיומיות של החיים, שעד לא מזמן נראו אחרת לגמרי.

'אפשר ללחוץ בבקשה לקומה 4? מבקש נוסע מתמיד, העושה את דרכו ל'מחלקה לשיקום נירולוגי' - אחת מתוך מחד לקות השיקום השונות הממלאות את שמונה קומות לסוגיהן בבנין. 'כנראה שצריך להודות גם על היד שעוברת', אני מזכיר לעצמי.

שתי משאיות בתוך לבי

דני כהן מ'תל-מונד', ירד מן הכביש יחד עם המשאית שלו לפני כחמש עשרה שנה, מאז, הוא נמצא כאן לסירוגין. עד אז, חש עצמו כבן בית ואולי יותר מכך, בכביש הארץ. "היתה זו שעת צהרים דלילה של יום ראשון", הוא פותח את סיפורו המתגלגל, "כאשר העמדתי את המשאית כחוק כפ-נסי האזהרה מהבהבים, בשול הכביש בסמוך לצומת 'אליקים' שבסביבת 'קנעם'."

נעמדתי בצד הדרך, בכדי לסדר משהו בפנים המשאית, תוך כדי שאני שווה בתא הנהג. הבטתי במראה השמאלית, והבחנתי במשאית המגיעה מאחור.

ב. נהג פוגע: "פתאום אתה מבין

שלקחת חיים של מישהו אחר,

ואחר כך אתה מגלה שגם היתה

לו ילדה קטנה. חברים עזבו

אותי, הכל השתנה מאז. משהו

נשבר בפנים. אני מבקש לכפר

ולו במעט על החיים היפים

שקטפתי באמצעות העלאת

המודעות..."

המודעות..."

סובבתי את הראש, ולפתע אני מבחין ב'בלוק-ירוק' נוחת לי על המראה. היתה זו משאית 'דאבל' - 'שתי אמבטיות' טעונות משא במשקל ארבעים טון, שנסעה במהירות של תשעים קמ"ש. הנהג נרדם וגרר אותי 17 מטר קדימה, נדחפתי על מעקה הבטיחות, עפתי מהחלון, שברתי שש חוליות בגב, כתפיים וצלעות, ואז איבדתי את ההכרה למשך חצי שעה", חוזר דני לאותם רגעים שהפכו את חייו לחבילת שיקום בלתי מוגבלת.

"כאשר חזרה אלי ההכרה", הוא ממשיך בתיאור משא חייו, אותו הוא גורר מאז בכוחות ובמאמצים עילאיים, "הבח-נתי כי הנהג הפוגע נמצא לכוד מעלי בתוך המשאית - שהיתה הפוכה על שלי, לקח זמן רב לחלץ אותו, לא לפני שנדרשו לנסר את הקבינה."

עם הפינוי אל בית החולים רמב"ם בחיפה, הוכנסתי לחדר הניתוח, וזכור לי כיצד אני ממלמל לעצמי שאיני רוצה ניתוח ושיעזבו אותי לנפשי. הייתי בטוח שאני אותו אדם חזק ובריא, כפי שהייתי עד לפני שעה קלה. פשוט טרם הפנמתי אז את

8.87x31.44	4/4	עמוד 27	י תד נאמן - י תד השבוע	19/02/2016	51955443-6
בית חולים לוינשטיין - 2119					

לכאן, מגיעים המקרים האופטימיים יחסית. קטועי הגפיים שבהם פגשת, יצאו מכאן אי"ה בעוד זמן קצר כשהם מהלכים על שתי רגליהם, אחת מהן מלאכותית. זוהי אחת מן המחלקות בעלות השם המוצלח ביותר ובעלת היסטוריה ענקית, והגדולה בארץ מסוגה, המכילה 50 מיטות אשפוז.

עצם העובדה שלא פגשת כאן אנשים שבורים ורצוצים, מעידה על היחס המיוחד שמקבלים כאן החולים, יחד עם טיפול מקצועי ומסור מצוותים מקצועיים עם המון ניסיון וידע רב. חלק בלתי נפרד מן הטיפול המקצועי, היא היכולת שלנו לתת לבנאדם לראות את האור בקצה המנהרה. אנו מלמדים אותם כי יש תקווה, וכי אפשר לחיות עם גם עם 'פורטזה'.

כמנהל מחלקה, אני נוהג לומר לחולה בעת שאני מקבל אותו: 'אני מבטיח לך, מילה שלי, כי אי"ה תוך חודש אתה עומד על הרגליים. זה עושה לאנשים כל כך טוב, הם מקבלים המון עוצמות וכח לצאת לדרכם החדשה'."

פתאום, ברגע 'לא צפוי'

אחרי שיקום כה מוצלח בחדרו של מנהל המחלקה, נותר לי רק לסדר את הדברים עם עצמי, ביקשתי לעשות זאת בעזרת הגב' נעמי גבע, מנהלת השירות הפסיכולוגי והגוריר-פסיכולוגי של בית החולים.

"המיוחד בתאונות דרכים" מסבירה גבע, "הוא בפתאומיות של האירוע, שמערער את התחושה שלי לא יקרה. אדם יצא בבוקר מביתו, האמין שיגיע לאן שרצה. ואז, מוצא עצמו לפתע כשהוא מתעורר לאחר תקופה שבה היה נתון בחוסר הכרה. החוויה העגומה הזאת פוגעת בתחושת היציבות, ומותירה אותו תחת טראומה קשה מאד. תפקידי הוא למצוא יחד עם האנשים את התשובות לשאלות הרבות הנקרות בדרכן. ברור שכאשר הן נשאלות על ידי הפוגע, הן הולכות ומתעצמות. אם כי, אנו לא מפרידים בין הנהגים ובין קרבנות".

ניתן בכלל לשמור על שפיות לאחר אירוע שכזה, בו מצא אדם את עצמו נוטל את חייהם של אנשים רבים כל כך?

"חלק מהנהגים עובדים עד כלות הכוחות, מעבר לתקנות המגבילות את שעות עבודתם ונמצאים על הכביש מהקו הראשון בשבע בבוקר עד הקו האחרון בחצות. לא פעם הייתי עד לנהגים שכל הדרך נלחמו בעיניהם הנעצמות"

גבע: "לפעמים הענישה היא חלק מהפתרון, היא מסייעת להתגבר על רגש האשמה. פגשתי במשך השנים, אנשים שעברו רם העונש שימש כסוג של מחילה - במקרה שאינם מתכחשים לאשמתם.

זכור לי מקרה שבו הייתי מעורבת, היה זה אדם שנפגע קשה מאד בראשו, אולם, הוא לא זכר את פרטי האירוע. ביקשתי מהשופט שיתן לו מספר חודשי מאסר, בכדי שיפתח דרך חדשה. השופט נענה לבקשתי, הוא קיבל את עונשו, ומצא לעצמו דרך להתמודד. המשכתי לבקרו בבית הסוהר, ולהעניק לו את הטיפול הנדרש בתוככי הכלא."

מכאן, הכביש נראה אחרת...

"לצערי, מעבר לעיסוקי, גם איבדתי בת בתאונה... כך שאני רואה את הדברים מכמה היבטים. בעבר, נמנית על צוות ההקמה של עמותת 'אור ירוק'. לצערי, הנתונים היבשים ממשיכים לזרום הנה. לא אחת אני פונה לנהגים המסכנים את חייהם ואת חי הנדו-סעים לצדיהם, ומתחננת בפניהם: 'אנא, אל תזדקקו לעזרתי, אם תמשיכו כך, אתם עלולים למצוא את עצמכם נזקקים לטיפול'. לעתים, זה עושה משהו לאנשים."

רבות עוד יש לי ללמוד על בית החולים השיקומי הגדול מסוגו בארץ, המציאות כאן, ככל שהיא כואבת ומורכבת, הינה גם מרתקת.

אלא שהכבישים הולכים ומצטופפים, ואם לא אצא מכאן עתה, אני עלול למצוא את עצמי תוך זמן קצר, לצדם של נהגים עצבניים, שאת כל מה שיש להם לומר על התשתיות, הם מבטאים ב'פיפ' אחד ארוך, כמעט כמו הפקק שבו הם תקועים.